

verzekerdheid met de oogen naar zijn broeder en blies tevreden de blauwe sigarenrook naar de schemerduistere ruimte boven hem.

Dan, wat peinzend, zag hij die rook weerkaatst als een opstijgende pluimwolk in den spiegel met de breede gouden lijst boven den schoorsteen en daar hoog vervagen, verdwijnen, of ze één werd met de wolken der plafondschildering, waar gevleugelde amoretten overvolle bloemvazen opdroegen naar een stralende blauwe luchtopening tusschen drie donderkoppen.

Dan keek hij naar boven, naar dat plafond, met halfgesloten oogen en op zijn gelaat kwam de glimlach van een welbehagelijk peinzen.

Dat plafond, met een Mercurius allegorie, had hij altijd gekend en als kind, wanneer hij spelensmoe op zijn rug op het tapijt lag, was er voor hem vaak een schoone fantasie uit ontbloeid van ongeweten half mystieke visioenen, van den Hemel en de engelen en een onzichtbaren God daar ergens achter; en toen er een zusje was gestorven, een klein roze kindje, dat hij soms een kus had mogen geven, als het in 't wiegje lag, was zijn hunkering lang gegaan naar haar verschijnen daar, aan dien plafondhemel.

Ze had nu immers ook vleugels, kon er gemakkelijk komen en in heimelijk kindergebed was zijn vragen aan God altijd geweest, òm dat verschijnen.

Tot de kinderfantasie verging, vervaagde, soms wat ruw uiteen werd gerukt door het rauwe werkelijkheidsbesef van het beter begrepen leven en de plafondschildering dra een ding werd van daagsche onbelangrijkheid, nog weer later een wel merkwaardig maar luttel gewaardeerd overblijfsel van achttiend'eeuwsche pronkzucht, dat alleen geduld werd en niet vervangen door stukadoorswerk, om de kosten.

Maar nu was er plots bij de aanschouwing vaag iets teruggekomen van die lang vervlogen gewaande, zalig droomende kinderfantasiën, zijn geest kon het niet meer grijpen in klare beelden, maar het droomde toch voelbaar langs hem, met ontroerende geuren en zachte verre klanken...

Een snurk van Jan brak zijn vreemde geluksstemming; hij keek naar zijn broeder, wiens kin op de borst was gezakt, de mond hing half open; zijn sigaar was al op het zeiltje gerold, had een aschstreep getrokken langs zijn vest en pantalon; even lichtte hij moeizaam de kleverige oogleden, dan zonk hij weer terug in zijn roes.

Simon keek naar de kachel, die nu een doorziggende warmte afstraalde; achter de mica ruitjes was het één gloed van sprankelend vuur; hij bukte zich, sloot zacht een klep om den brand wat te temperen, dan, met nog een wat schuw onderzoekenden blik op zijn broeder, nam hij haastig het valsche gebit uit zijn mond, omwikkelde het met zijn zakdoek en stopte het in zijn zak.